



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΒΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. 'Εν 'Αθήναις φρ. 15. — 'Εν δὲ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16. — 'Εν τῷ ἔσωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Καὶ ἐν φρου-φρου ἀρεστά περιέρχον ἐκ Νεωπλίου, μὲ τὸ ὄφρος καὶ μὲ τὴν γλωσσάν του :

Κύριε Ραμπαγά !

« Σήμερα ἐπερῶσανε ἀπὸ δῶ 50 Καλαματιανοὶ μὲ πιστόλια καὶ λάζοι καθὼς μᾶς εἶπανε ἕνα δύο ποῦ ἦτανε στὸ κέφι τοὺς ἐξήγησε ὁ Κονμουνοδαῦρος διὰ τὴν 'Αθήνα διὰ νὰ τοὺς ἔχη εἰς τὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς καὶ θὰ σκοτώσουν τὸν Τρικουπῆ. Κάμετε γνωστὸ στὸ κόσμον τί Κυβέρνησι ἔχουμε. Μᾶς εἶπανε πῶς καὶ μὲ τὸ 'Αυστριακὸ πάνε ἄλλοι τόσοι· ξέρετέ τα. Ζήτω ἡ τάξις.

Ἔνας ποῦ διαβάει τὴν ἐφημερίδα σας (σωστὸς ἄνθρωπος).

Ὁ ἅγιος 'Αβέρκιος εἶναι θεοφοβούμενος ἄνθρωπος· τὸν ἀγκποῦν ὄλα καὶ Πειραιώτισσες· καὶ ἐπίτηδες, λέγει εἰς μίαν διατριβὴν του εἰς τὸν Φορολογούμενον τῶν Πατρῶν, ἔστησεν ἐκεῖ τὰς σκηνάς του, φαντασθῆτε ἐσεῖς τώρα στήσιμο, διότι δὲν εἶχε ἐκεῖ φίλους. Δὲν κακολογεῖ ὁ καυμένος διόλου, ἀφοῦ καὶ ὁ Χριστὸς δὲν ἐκακολόγει· ἀπλούστατα μόνον λέγει περὶ ἑνὸς μνηστῆρος τοῦ ἄλλοτε θρόνου του : «Θὰ τὸν ἐνθυμηθῆτε (τὸν 'Αβέρκιον) ὅταν ὁ αὐτοῦ διάδοχος πρὸς τῷ μοιχῶς καὶ ἐπιβάτης φέρη αὐτόσε καὶ τὰ ἐπίζηλα προσόντα καὶ πλεονεκτήματα, ἅτινα ἐν Φιλ. 3, 2, καὶ ἐν 'Αποκκλ. 22, 15, διακλαμβάνονται».

Τρέχουμε νὰ βροῦμεν τὸ Εὐαγγέλιον ἵνα ἴδωμεν περὶ τίνων ἐπιζήλων προσόντων, πλὴν τῶν τοῦ μοιχοῦ καὶ ἐπιβάτου, ὀμιλεῖ τὸ ἅγιον αὐτὸ βιβλίον, μὲ τὸ ὅποιον ἀνατρέφουμεν τὴν τρυφερὰν νεολαίαν ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Ἔως ὅτου εὐρωμεν αὐτὰ τὰ Φιλ. 3, 2 καὶ τὰ 'Αποκ. 22, 15, διατυπώνομεν τὸ σκάνδαλον ὑπερ μᾶς γεννηῖ ἡ φράσις : ὅταν ὁ ἐκυτοῦ διάδοχος πρὸς τῷ μοιχῶς καὶ ἐπιβάτης κτλ. Αὐτὸ τὸ πρὸς εἶναι ὀλίγον ἀχρεῖον· δηλαδὴ καὶ ὁ προκατόχος ἦτο τοιοῦτος, ἀλλ' ὁ διάδοχος θὰ ἔχη καὶ ἄλλα πλὴν τούτων ἐπίζηλα προσόντα.

Ἄ ! κύριε 'Αβέρκιε, ἀντὶ νὰ ὑποστηρίξητε ὅτι τῷ 1876 δὲν ὑπῆρξε σιμωνία, διότι σᾶς τὸ εἶπαν οἱ Δεσποταδες καὶ οἱ Πατριάρχαι τῆς Πόλεως, οἱ μεγαλέμποροι δηλ. τῆς σιμωνίας, δὲν ἐπροσέχετε καλλίτερα εἰς ἐκείνα ποῦ γράφετε, νὰ μὴ γίνεσθε ἐπίφοβοι εἰς τῆς καυόμεναις τῆς Πειραιώτισσαις ;

Εἶδομεν τὰς παραπομπὰς καὶ εὐρωμεν εἰς ἀμφοτέρους ὅτι κυρίως πρόκειται περὶ κυνῶν. Τί διαβολοσχέσεις νάχη ὁ διάδοχος τοῦ 'Αγίου 'Αβερκίου μὲ τὰ σκυλιὰ ἀγνοοῦμεν. Εἶναι θεμιταὶ σχέσεις, εἶναι ἀθέμιτοι, αὐτὸ πλέον μόνον ὁ ἐν Πειραιεῖ στήσας τὰς σκηνάς του—πρὸς σκάνδαλον παντὸς Πειραιώτου—δύναται νὰ μᾶς τὸ ἐξηγήση.

Ἄλλος, παρὰ τὸν Γαν γιὰς, ἀνταποκριτῆς μᾶς ἐκ Σύρου ἐπρόφθασε νὰ μᾶς ἐπιστείλῃ ὀλίγα περὶ τοῦ χοροῦ τῆς Λέσχης, ὅστις ἀναβληθεὶς ἐδόθη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν. Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ χοροῦ ἐνεκα τῆς ἀναβολῆς εἶχεν ἐκθέσει εἰς Λαχεῖον τὸ παρασκευασθὲν Μπουφέ, συγκείμενον, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ ὀλίγον σατανικοῦ ἐπιστολογράφου μᾶς, ἐκ μισοῦ ἀρνίου, μιᾶς ὄρνιθος καὶ τριῶν τετάρτων γάλου. Ἡ μιζέρια αὐτὴ κατεκρίθη πολὺ ὑπὸ τοῦ κόμματος τῶν ἐλευθερίων. Ὁ χορὸς ὑπῆρξεν ὀλίγον κρυολογημένος—ὑστερον ἀπὸ τόσα χιόνια. Τὰ χαρτάκια πῆραν καὶ δῶσαν πρὸς πείσμα τοῦ κ. Μπουκλάκου, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξουσία φαίνεται ὅτι ἐκπνέει πρὸ τοῦ κατοφλίου τῆς Λέσχης. Ὁ ἀστυνόμος τῆς Σύρου ἀπηγόρευσε φέτος τὰ τραγοῦδια, καθήρεσε τὰ μουσικὰ ὄργανα, ἀφώρισε τὴν προσωποδοφορίαν καὶ προσεχώρ, καθὰ λέγεται

ἐκδίδει διάταξιν καταργούσῃ τὰ γέλοια! Αὐτὰ ὅλα δὲν ἐμποδίζουν, οἱ νυκτοκλέπται νὰ κινῶν τὴν δουλειά των, οἱ κακούργοι νὰ συλλαμβάνωνται καὶ νὰ δραπετεύωσι, κλπ. κλπ. Λαμπρός ἀστυνόμος! Ἄμ δὲν τὸν χειροτονῶν Δεσπότη τῆς Σύρου; Θέλει νὰ κάμῃ τοὺς Συριανοὺς ἀγίους τώρα τὰς ἀπόκρῳ δὲν γίνεται καλλίτερα αὐτὸς Ἅγιος Μπουκλάχος;

ΕΠΙΔΡΟΜΕΙΣ ΟΠΛΟΦΟΡΟΙ.

Ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν ἡμεῖς, αἱ ἄλλαι τῆς Παλιγγενεσίας, αἱ λεπτομέρειαι τοῦ χθεσίου Ραμπαῖ, αἱ καταγγελίαι τῆς χθεσινῆς Ὁρας καὶ αἱ ὑπεφυγαὶ τῶν ὑπουργικῶν ὀργάνων ζητούντων ὑπογραφὰς καὶ ἀποδείξεις οὐδεμίαν ἀφῆσαν ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ Γλυκύτατος βλέπων ἐπικειμένῃ τὴν πτώσιν τοῦ ἤρῃσε ν' ἀγρίωσῃ. Μαζώματα λοιπὸν τῆς Μεσσηνίας, φυγιῶν, ὑπόδικοι, ἀνθρωποὶ μὲ λάζουε, μὲ κάμικς, μὲ βόπλα, ἀριθμοῦντες εἰς τὰς συμμορίας των περισσοτέρους ἀνδρας ἀπὸ τὰ τάγματα τοῦ κ. Βαλτινοῦ, σήμερον μὲ τῆς Ἐταιρίας πνήθοντα, καὶ αὐριοῖν μὲ τὸ αὐστριακὸν ἄλλοι τόσοι, ἀποβιβάζονται εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἀκολουθοῦντες στενοστάτους φίλους τοῦ πρωθυπουργοῦ, ρίπτουσι ἔπειτα τὰ βράκκη των καὶ μεταμιρίζονται, λούονται, μυρόνονται, ὑψηλοκαπελόονται, μόνον τὰ ὅπλα καὶ τὰ βόπλα των δὲν ἀφίρουνσι καὶ κατόπιν διασκορπίζονται εἰς τὰς ὁδοὺς, εἰς τὰς πλατείας, εἰς τὰ καφενεῖα, εἰς τοὺς περιπάτους, σημαδεύοντες τοὺς ἐπικινδύνους ἀντιπολιτευομένους, κατασκοπεύοντες τὰς κινήσεις των, ποῦ πηγαίνουν, ποῦ κατοικοῦν, ποῦ τρώουσι, ποῦ διασκεδάζουσι. Αὐτὰ ὅλα

εἰς τὴν γλώσσῃ τῆς στρατηγικῆς τέχνης ὀνομάζονται *κατόψεις τοῦ εἰδίου*. Καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς μάχης θὰ εἶναι ἔτοιμοι εἰς ἐπίθεσιν, εἰς σφραγὴν, εἰς ἐμπρησμούς, εἰς δολοφονίας, καὶ ὅλα αὐτὰ διότι ὁ κ. πρωθυπουργὸς διοικεῖ μὲν τὴν Ἑλλάδα ἀναιμάκτως, ἀλλ' ἀναιμάκτως δὲν ἐννοεῖ καὶ νὰ πέσῃ.
 Εἶναι ἀληθὲς ὅτι καὶ ἄλλοτε ἐπέσει ὁ κ. Κουμουνδοῦρος, ἀλλ' ἐπέσε μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ πρωθυπουργία, ὡς οὗς ὅρους ἡ Ἑλλάς κυβερνᾶται, θὰ περιήρῃτο πάντοτε εἰς τὴν γούρτᾶ του, διότι ὁ κ. Κουμουνδοῦρος δὲν διαχειρίζεται, ἀλλὰ διαγουρίζεται τὴν ἐξουσίαν. Τὴν φράσιν αὐτὴν ὅμως δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξῃ θέσιν ἀπὸ πρωθυπουργοῦ εἰς ἀρχηγοῦ ἀντιπολιτευσεως, ἀλλ' ἀπὸ παντοκράτορος νὰ καταστήσῃ ὑπόδικος. Ἀρχηγὸς αὐτὸς τοῦ κράτους ἠδύνετο ὑπὸ τὴν τήβεννον τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας ν' ἀποκρούτῃ πολλὰ. Συνέγων τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ τὸν ἄλλον ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης, ἐξηκολούθει τὸν ἀγῶνα τῆς παρὰλύσεως, ὡφελῶν καὶ ὡφελούμενος, δελεάζων καὶ δελεαζόμενος. Ἄλλ' ὅταν ὑπολειφθῇ γυμνὸς βουλευτὴς Μεσσηνίας καὶ παραδοθῇ τὸ Θεοδικὸν δρᾶμα εἰς χεῖρας τῆς Δικαιοσύνης; Ὅταν ἡ πολιτεία του ἐν ἀπουσίᾳ τῆς Βουλῆς κηρυχθῇ ἀντισυμβαλλομένη; Ὅταν ἀρχίσουν αἱ ἀποκλήψεις τὸ ἔργον των καὶ αἱ καταγγελίαι τὸ ἰδικόν των; Ἡμεῖς θέλομεν εἰς ὅλας αὐτὰς τῆς πάλης νὰ ἐξέλθῃ ἀσπίλος ἡ τιμιότης τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦμεν τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ ἐκ Μεσσηνίας τραγῳδικὰ καὶ τί δύναται νὰ περιμένη ἀπὸ δολοφόνου ἀνθρώπου ἔχων καθαρὰν τὴν συνείδησιν, ἀκόμα καὶ ἂν ἔχῃ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἐθνικὴ ἀντιπροσωπεῖα προτίθεται νὰ τὸν ἀδικήσῃ.
 Ἐνθυμούμεθα τὴν στάσιν ἐνὸς ἄλλου πρωθυπουργοῦ ἐν περιστάσεσιν ἀναλόγοις, ἂν ἔχῃ παρομοίους. Προσῆρῃτο εἰς τὴν ἀνάγκην ὁ υἱὸς τοῦ βέη τῆς Ἰδρας, ὁ ὑπερήφανος, ὁ δυνατὸς, ὁ σεβάσιμος Βούλαργος. Ἐπέκειτο

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΤΟΥ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ.

ΚΑΚΗ ΩΡΑ.

(Ἔε. ἀριθ. 217).

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις ἦν ἐδέχετο τις ἐκ τύσης ἀρμονικῆς διχοτομήσεως οὕτως εἶπεν ὅχι τοῦ δωματίου, ἀλλὰ τῆς ἐπιπλώσεως αὐτοῦ, ἦν ὅτι ἐκεῖ κατοικοῦν δύο ἀδελφοί, φίλοι στενοί, δύο χαρακτῆρες ὅμοιοι, δύο ἀντίτυπα μίᾳ καὶ τῆς αὐτῆς ψυχικῆς εἰκόνας. Ἄλλ' ὅταν προσῆγγίζε τις εἰς τὰ δύο γραφεῖα καὶ ἐβλεπε τὴν καταφανῆ μεταξὺ αὐτῶν διαφορὰν, ἡ ἐντύπωσις τότε τῆς ἀρμονίας διεσπᾶτο εἰς παχέαν αἰσθησίν διαφωνίας, ἥτις ἠνάγκαζε ν' ἀπορῇ τις πῶς συγκατάκουεν δύο τόσῳ ἀνόμοια πράγματα, ὡς ἡ τὰξις καὶ ἡ ἀταξία, ἡ ὁμαλότης καὶ ἡ ἀνωμαλία, ἡ πεζὴ βῆσις καὶ μίᾳ φανταστικῇ δυσχημάτιστος κορυφῇ. Τοῦ ἐνὸς τὸ Γραφεῖον μόλις ἐπρόδιδε τὴν ὑπόστασιν του ἐκ τοῦ ἠμίσεως τῶν τεσσάρων στιλβόντων ἐκ μαοῦ ποδῶν, οἰονεῖ κνημῶν διαφανομένων, ἐξ ὧν πεῖθεται τις ὅτι ἐπὶ τῶν κνημῶν αὐτῶν στήριζεται σωμαμάκρης. Ἦτο κατὰ τι ἀποκρηστικὸν, κατὰ τι μετρησιμὸν, τοῦ ὁποίου ἡ ἀληθὲς φύσις δυσκόλως ἐξηγίνα-

ζετο. Ἐπνίγετο ὑπὸ χίλια ἀντικειμένη. Ποῦ νὰ φαντασθῆς ὅτι πρὸ τῆς πολυκορυφου ἐκείνης πυραμίδος, ἐκυπτε σθερὰ μορφὴ τελειοφοῦτου τῆς Νομικῆς ἀπὸ ἰκανῶν ἡδὴ ἐτῶν, ἵνα μελετήσῃ τὴν *Δικονομίαν* τοῦ Οἰκονομίδου καὶ τὸ Πραγματικόν τοῦ Παπαρρηγοπούλου. Εὐκολώτερον ἀντελαμβάνετο ὅτι ὁ ἕτερος τῶν ἐγκατοίκων τοῦ δωματίου μετήρῃτο τὴν μεταπράτῃν παλαιῶν, σωρεύσαντα ἐκεῖ τόσα ἀνόμοια πράγματα, προμηθείας ἐκ διαφόρων χειρῶν, τυχαῖα φύρδην μίγδην, παρὰδύξως ἐνώσαντα τὴν τύχην των, ὅπως διασπασθῶσι πάλιν κατὰ ἐκαστὸν ἀντιθέτους διευθύνσεις, ἐναποτιθέμενα τακτικώτερον τὴν Κυριακὴν ἐπὶ μάλλον ἐπιμήκους τραπέζης, ἐντῆ Πλατείας τοῦ Ἀναδρυτηρίου, ἵνα πωληθῶσι τῶ πλειοδοτούντι εἰς φωνακίας πονηροῦ κήρυκος. Ὁ μικρόκομος, ὃν αἶρει ὁ τοῦ Γραφεῖου ἄτλας, δὲν εἶνε δυστυχῶς διηρημένος εἰς ζώνας, ἵνα τύχῃ ἀκριβοῦς ὑδρογραφικῆς περιγραφῆς. Μεταξὺ δύο βιβλιοστοιχιῶν μὲ ἀνωμάλους ἐσοχὰς καὶ ἐξοχὰς δίκην ἐρυθροσφαιῶν βράχων με ριέδας σπινθηρίζοντος χαλκοῦ ἡ ἀργύρου-τὰς ἐπιτραφᾶς τῶν χρυσοδέτων-καλοκάθηται ὡς θεῖα τις ρίπτουσα ὄλον τὸ φῶς τῶν διόπτρων τῆς ἐπὶ τῆς κυανολευτικοῦ κάλτσας ἦν ἀφρημένη πλέκει, ξανθὴ λιγυρά, μὲ διηρησμένην ὡς χωρικῆς ἐμπροσθέλλαν, φιλὴν οἴνου Οἰκονόμου, τὴν ὁποίαν συγχορλεῖ ὁ φίλος ἐνῶ διατρέχει τὰς ζωρῆς τῆς Δικονομίας σπῆδας, ὡς νὰ ἦτο μίᾳ ἐβδομάδος σύζυγος περιφέρων τὴν σύντροφόν του ἐπὶ γυμνῶν τῆς

σχεδὸν ἢ πρὸ Εἰδικοῦ Δικαστηρίου παράστασις του. Οἱ φίλοι του τῶ συνεβούλευον νὰ μὴ μετᾶξῃ παρὰ τῶ ἀνακρίτῃ τῶ καθυπέβαλλον ἂν θέλῃ νὰ ὀπλισθῶσιν ἐν πάσῃ περιπτώσει· ἀλλ' ἐκεῖνος βέβαιος, ὅτι καὶ ἂν ἔκαμεν, ὁλοθὺν ἐκ τῆς πατριδος δὲν ἐκάρτισε παρὰ νόμος, ἐκλίνας ὅλην του τὴν ἀγρωχίαν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Νόμου. Ὁ Κουμουνδοῦρος ὅμως τρέμει πρὸ τοῦ φάσματος τοῦ Εἰδικοῦ Δικαστηρίου. Διατί τρέμει; Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ συντάκτης τοῦ περὶ Εὐθύνων ὑπουργῶν νόμου; Ἄνευ τῶν τροποποιήσεων τοῦ ὑπουργεῖου Δεληγιώργη, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ὁποίου εἶχε ψηφισθῆ ὁ νόμος δὲν θὰ ἦτο πλέον δρακόντιος ἀφ' ὅτι εἶναι; Διὰ νὰ τὸν συντάξῃ λοιπὸν ὁ ἴδιος τὸν νόμον καὶ διὰ νὰ γνωρίζῃ καὶ τὸσον καλὰ τὸν ἑαυτὸν τὸν, σημαίνει ὅτι τὸν περιέβαλεν ὅλας τὰς ἐγγυήσεις ἐκείνας ὅσας συντάκτης τῆς δικαιοσύνης, ἡ προστατεύουσα καὶ τὸν ἀδικούντα καὶ τὸν ἀδικούμενον. Διατί τώρα ἀντὶ νὰ καταφύγῃ ὑπὸ τὰς πέτρας τοῦ νόμου, ζητεῖ νὰ καταφύγῃ ὑπὸ τὰ βόπλα τῶν μισοφόρων του;
 Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐρωτῶμεν τὸν νέον εἰσγγελέα μας κ. Δουκάκην τί ἔκαμεν ἀπέναντι τοῦ σοβαροῦ κινδύνου ὃν κινεῖται διατρέχουσα ἡ ζωὴ καὶ ἡ περιουσία τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν; Προσεκάζεσε τοὺς συντάκτας τῶν ἐφημερίδων νὰ τοὺς ἀνακρίνῃ πῶθεν ἔλαβον τὰς πληροφορίας των; Ἐζήτησε νὰ συλλάβῃ κἀνένα ἐκ τῶν ἐπιθεράμωντων φυγιῶν, ὑπόδικων καὶ ἐν γένει ἀμφιβόλου δικηγῶν ὀπλοφόρων; Ἀνέκρινε τὸν καταγγελλόμενον κ. Πρωθυπουργὸν καὶ τοὺς φίλους του; Ἡ ὁ νέος μας Εἰσαγγελεὺς, περὶ οὗ τόσον κλάς ἔχομεν πληροφορίας, καὶ εἰς ὃν ὀφείλομεν τὴν ἐκδοψὶν τῆς θρωμοῦποθέσεως 'Ροδίου, ἢ' ἀποδειχθῇ ὅτι εἶναι ὁ Δουκάκης τοῦ κ. Δούκα;
 Καὶ μίαν συμβουλὴν εἰς τοὺς συμπολίτας μας: Προμηθευθῆτε ὅλοι ὅπλα, φυσίγγια, βεβύλας, γράβ,

διότι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσιν. Δὲν περιμένετε βεβαίως νὰ σᾶς προστατεύσουν οἱ κλητήρες τοῦ κ. Παπακωνστατοπούλου.
Καλιθάν.
ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.
 Ἄκρον ἄκρον φιλαργυρίας: Νὰ σου δίδῃ ὁ ἱατρός ἐξ ἀνάγκης διὰ νὰ τῆς πάρης εἰς 24 ὥρας καὶ σὺ χάριν οἰκονομίας νὰ τὰς πάρης ἐντὸς μίᾳς ἐβδομάδος. (Γεγονός).
 Μεταξὺ δύο εἰσοδηματιῶν, προκειμένου περὶ τῆς φοβερᾶς ἐκπτώσεως τῶν μετοχῶν τῆς Πιστωτικῆς: — Εἶχατε σεις πιστωτικαί; — Ἀμὴ δέ; Μὲ ταῖς μετοχαῖς αὐταῖς μπορεῖ νὰ τρώγῃ κἀνεὶς καλὰ, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ καὶ νὰ κοιμᾶται.
 Ὁ κ. Π. γαρροπαίζει πρῶτ' πρῶτ' εἰς τὴν Λέσχην. Ἐτερον τῆς Λέσχης μέλος βλέπων αὐτόν: — Δὲν ντρέπεσαι νὰ κᾶθῃσαι νὰ παίξῃς ἀπὸ τὰ γαράγματα; Ὁ κ. Π. εἰς ἀπάντησιν: — Ἐγὼ βρᾶ νὰ ντραπῶ ἢ ἐστὶ ποῦ σουρτουκέις ὄλην τὴν ἡμέρα; Ἐγὼ ἀπὸ τῆς ἐννιά εἶμαι εἰς τὸ ἔργον μου.

ἐξοχῆς λόφων. Ἐνῶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς σωροῦ χειρογράφων, κυλινδρικών διεσκευασμένων, ὡς μικρὸς ἀνδρῆς ἢ ὡς γίγλι πρὸς ἀνάμνησιν, ποτῖρον μικρότερον τῶν περιχρῶσων χειλέων ἔχον τὴν βῆσιν, κατασκευῆς πανραρχίας, ἐκ τῶν ἀρχαίων τῆς Σαξωνίας ὑπολογεῖται, ὑπερρηθναία προγονικὴ, χρονολογουμένη ἀπὸ προπάππου, ἀγοράσαντος αὐτὸ ἐν ἀμειψίᾳ τῶν ὑπαρχόντων ἐνδόξου φαντασίου ἐπὶ τουρκοκρατίας, ἐνόμιζε ὅτι ἀπὸ στιγματῆς εἰς στιγματῆν θὰ ἐξεθρονίζετο ἐκ τοῦ ἀπύπτου μεγαλείου τῆς αὐτῆς θέσεως. Μεταξὺ δύο λεζικῶν ἐστῆναζεν ἐν ὑποκάμισον κόλλας, καὶ παραλλήλως τρεῖς φωτογραφίαι περικαλλῶν αἰοιδῶν τοῦ θεάτρου, ἀγορασθεῖσαι εἰς τοῦ Λαζάρβερκα ὑπὸ ἐλαφρὸν στρώμα κονιορτοῦ, ὡς ὑπὸ διαφανῆ γνοῦν, προεκάλουν τὸν οἶκτον τόσον ἀμελῶς παρεριμένεκι, ἐκτὸς ἐὰν ἦθελε τις τὰς ἐκλάθει ἐκ ναυγείας μὲ τὰς συκινῆσεις τῆς παρὰστάσεως, τοῦ ἀσματος, ἴσως καὶ τῶν συριγγῶν, ἐξηπλωμένας ἐκεῖ. Ἐδῶ κοπῆς μαχαίρας προδίδουσα ὅτι ὁ οἶκος δὲν ἐπίνετο πάντοτε μόνος, χάρτινον δὲ κυανοῦν περιεῖλημμα ἀνοικτὸν ἔχον τὸ στόμιον δίκην βραβῆθρου καὶ οἰονεῖ ἀποστρωμένον εἰς ἀνώμαλὰ τινὰ σχήματα ἀνήγγελλεν ὅτι πάλαι ποτε ἐντὸς τοῦ ἀντροῦ ἐκείνου κἀπόκου ὡς προκτακχλισματικᾶ ὄντα σακχαρόπλαστα φωντὰν ἡ μικροὶ πρὸς τέϊον ῥόμβοι ἐκ τοῦ Ζαχαροπλαστείου Σόλωνος. Ἐκεῖ μελανοδοχεῖται μετροῦν ἄλλοτε ἡμέρας δόξης ἐξ ἐβένου κεῖται κονιοστέρων, δύο δὲ ροβερά πύρα ὡς σκοποὶ ἐκπηδῶσιν ἀπὸ τοῦ

μελανεῖου, τὸ ἐν ἀθικτον, τὸ ἄλλο ἡμικἀπνιστον, ἐνῶ κομψὸν ἰόχρουν ριαλίδιον φαίνεται παρειαχθὲν εἰς τὰ χρεῖη τοῦ εἰς σιγαροδόχην μεταβληθέντος μελανοδοχεῖου. Εἰς τὴν βῆσιν αὐτοῦ προστριβόμενοι ὡς διὰ νὰ θεμακθῶσι δύο κονδυλοφόροι λησμονημένοι, δικύσαντες πρὸ πολλοῦ τὸν περὶ τῆς θέσεως ἀγῶνα καὶ παρρησιόβητες ἐκεῖ, μετὰ μακρὰν τοῦ κυρίου των ἀναζήτησιν, ἀγοράσαντος ἡδὴ ἄλλας ἐξ ὧν σώζει μόνον μίαν καὶ αὐτὴν ἐκ πείσματος οὐδέποτε πλέον ἀποσύρει ἐκ τοῦ πλήρους μελανοῦ ριαλιδίου. Κιβωτιδίον σιγῶν ἐγγεγραμμένην ἔχον τὴν ἡμισέληνον ἐξγγελλεῖ ἐξιδιασμένα κἀπνιστικὰ γούστα τοῦ ἰδιοκτήτου· καὶ φύλλου σχῆμα ἔχουσα στακτοδόχος χρησιμεύει ὡς χάϊνον χωρίσμα βιβλίου ἐνῶ ἄρα σιγῶν ἐγκατεσπαρμένα ἐπὶ παντὸς βιβλίου, καὶ παντὸς χειρογράφου, μὲ τὸ ὑπόλοιπον τῆς λευκῆς στάκτης των διακλυομένης εἰς διάφορα φανταστικὰ σχήματα καὶ ἀνθη, βᾶνους μεγάλῃν τινὰ ἰδέαν ἢ γεννητὸν τι κλισθῆμα τοῦ βιβλίου ἐρ' οὐ κατὰκείνεται. Κᾶπθεν Τόμου τῆς Πανδώρας διακρίνω κἀτάλευκον ἐκ λιννοῦ μανθῆλιον, λησμονηθὲν ἐκεῖ διὰ νὰ εὐρεθῇ κατὰ τινὰ τῶν περιοδικῶν ἀνακταφῶν τῶν ἐνεργουμένων εἰς τὰ κωνονικὰ στρώματα τοῦ συρρετοῦ ἐκείνου, οὐχὶ πρὸς τακτοποίησιν, ἀλλὰ πρὸς ἀναζήτησιν πραγματος γαθέντος καὶ τὴν ἐπείγοντος εἰς ἀνεύρεσιν. Ἐνίοτε λόφος τις ἀντικειμένων, βιβλίων, χειρογράφων, λατιμοδέτου, ὑποκαμίσου, πιπῶν, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ

ΩΔΕΙΟΝ—ΘΕΑΤΡΟΝ.

Τὴν ἐπαύριον τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἐγένετο τέ-
λος πάντων ἡ τσακίς μακτιωθεῖσα συνουλία τοῦ κ.

Κάρρο καὶ ἐτέρων φίλων αὐτοῦ μουσικῶν. Καίτοι ἡ ἐπο-
χὴ ἥκιστα εἶναι κατὰλληλος διὰ συνουλίας, οὐσα κα-

Ἐκ τῆς φυσιογνωμίας ὁ κ. Κάρρο φαίνεται μάλλον
καλὸς ἄνθρωπος ἢ καλὸς μουσικός, ἀλλ' οἱ δάκτυλοί του

Ἐκ τῶν συνδραμόντων αὐτῶν, τὸν θαυμασμόν μου διή-
γειρεν ὁ κ. Μπεκατόρος. Περάνας τὰς μουσικὰς σπουδὰς
του ἐν Εὐρώπῃ ὡς ὑπότροφος τοῦ κ. Β. Μελᾶ, εἶνε τε-

Καὶ ἡ γνωστὴ Βέσσελ μετὰ πολλὴν χάριν ἐψάλλε δύο
ξερνακτά. Εἶνε καλλίστη διὰ τοιαύτης δυνάμεως κομ-
μάτι, ὅσον κακὴ ἀκόμη διὰ τὰ κοσμήματα τοῦ Φόουζ,

Τὸν κ. Μασκαρόνην περικυκλοῦμεν, εἰ δυνατόν, ἐν τοι-
αύταις περιστάσεσι νὰ παιζῇ κατὰ ὠρισμένον καὶ νὰ μὴ
ἀρίνηται εἰς τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὴν ἐμπνευσίν του.

ὁποῖοι περᾶται τὸ καπέλλον τοῦ ἰδιοκτήτου, ἐξεργο-
μένου τὴν νύκτα μετὰ κοῦρον ἐπὶ κεραλῆς, σηματοπί-
ζει φανταστικῶν τι ἐμπύχον ἐν καὶ εἰσπαρόμενος ὁ νευ-
ρικός ἰδιοκτήτης ἐξίπλᾶται ἐνίοτε, ἕως ὅτου ὁ βραχὺς
του γέλωδ, συνερχόμενος εἰς ἑαυτὸν, διακλύει τὴν ὀπτα-
σίαν. Πέντε δέκα ἄκραι σπερματῶν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐρ-
ριμμένοι ἠδύναντο ἀναπτύσσειν νὰ συγχροτήσων φωτα-
ψίαν, ὡς εὐχαριστήθη ἑλληνικώτατα καμμία τῶν εὐερ-
γετιδῶν δυνάμεων. Εἰς τὰ ἐμπροσθεν πάντοτε τοῦ Γρα-
φείου τίθενται τὰ προχειρότερα χειρόγραφα, αἱ ἐφημερί-
δες τῆς ἡμέρας, τὰ βιβλία τῆς ἐκλογῆς, ὁ προσφιλέ-
στερος συγγραφεὺς καὶ ἡ εἰκὼν τῆς δεσποίνης τῆς καρ-
δίας του. Ολίγη ὅμως ἐργασία καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐκλήθησαν
αἱ ἀρρηστοτέροι φυλλάδια, ὁ ἀπαξ κατὰ διετίαν ἀνοιγί-
μενος συγγραφεὺς, ἐνίοτε τὸ ὑποκείμενον, ἐπ' αὐτοῦ καμ-
μία μικρὰ παροψία, ὅπου πρὸ ὀλίγου ἐτινάχθησαν κόκ-
κοι ροιᾶς ἐφ' ὧν ἐπεπάσθη σάκχαρις καὶ τῶρα ἀναλαμ-
παὶ ῥοδόλευκοι στίλβουσι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πάλιν θὰ τε-
λοῦν τὴν ἐπαύριον τὰ νέα τῆς ἡμέρας, τὸσον ὥστε νεύ-
της καὶ ἀρχιούτης, πρὸχειρα καὶ ἀρρηστοίαι, συμφύρον-
ται ἐκεῖ ὡς φύλλα μπακλαβᾶ ἐπεστρωμένα δι' ἀμυγδα-
λων. Καὶ ὅπως ὅλος αὐτός ὁ πολυδαίδαλος ἀνακατω-
μός, ἴσως ἐκ τῆς ἐπιβροχῆς τοῦ χρόνου, προσλαμβάνει
ἐνίοτε τὴν ῥυθμικὴν κανονικότητα, ὥστε πολλὰκις οἱ
νωγελεῖς δάκτυλοι τοῦ φίλου μας ζητοῦντος ἐκ τοῦ κυ-
κλώος αὐτοῦ ἐν ἀντικείμενον δὲν ἔχουν ἢ ν' ἀπλωθῶσι

σώσι προτιμῶντες τὴν διὰ τοῦ θορύβου ἐπίδειξιν, διότι
ὄλοι πλέον δύνανται νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι ἡ τέχνη ἐπὶ
τοῦ κλειδοκυμβάλου δὲν συνίσταται εἰς συγκεχυμένην
βοήν, ἀλλ' εἰς τὴν καθάρην καὶ φωτογραφικὴν, οὕτως
εἰπεῖν, ἀντικατὰσιν, τῶν ἐκτελουμένων συνθέσεων.

Mascotte va bien. Δις ἄχρι τοῦδε παιχθεῖσα εὐηρέστη-
σεν. Ἡ χαριτωμένη μουσικὴ τῆς δὲν ὑπέστη μεγάλην
ἀλλοίωσιν ἐν τῷ λάρυγγι τῶν κ. ἠθοποιῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ
τόσα ἄλλα ἀπώλεσαν τὴν ὑπερξίν των. Ἡ Honey ὡς Βε-
τίνικα κατάρθωσε ν' ἀκούσῃ χειροκροτήματα. Τὰ μουσικὰ
τῆς Βετίνικας μέρη εἰσὶ τὰ περιπαθέστερα, ἀλλὰ ἡ Honey
τὰ ἡμιλεῖ μάλλον ἢ τὰ τραγουδεῖ. Ἐν τούτοις κατὰ κά-
μνει, καὶ ἰδίως ὅταν θυμῶν.

Μὰ τί βράξ! Μοῦ ἔρχεται ν' ἀρπάξω τὴν καλορηγῆ-
σαν, ὄλοι τὴν μαντεύετε, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ λυμ-
ποκοποῦν εἰς τὸ ἀπέναντί μου θεωρετοῦν καὶ ν' ἀρεθῶ εἰς
τὴν πηξίν του, τὴν τὸσω βραδείαν!

Ἡ du gazon μετὰ τὰ μαῦρα μάτια καὶ τὴν ξανθὴν περὺ-
κα, ἡ mignonne, ἡ παιγνιδιάρικα, ἡ καὶ εἰς λειποθυμίαν
τῆς ἀκόμη γελαστῆ, ἔχει ἀρετὰ μιλικὴ καὶ γλυ-
καῖαν τὴν φωνὴν καὶ παίξει μετὰ πολλὴν χάριν. Καὶ ὄλοι
οἱ ἄλλοι κατάρθωσαν, τῶρα εἰς τὸ τέλος πλέον ὅμως,
νὰ δεῖξουν σημεῖα τινὰ ἐπιτυχίας, τὰ ὅποια τοὺς κατέ-
στησαν ὑποφερτοῦς.

Ἐν τούτοις δὲν θὰ συνεβούλευόν τινε νὰ ἀκούσῃ τὴν
Mascotte, διότι φοβοῦμαι μὴ γείνω αἷτιος ν' ἀποκομισθῇ
ὅπως ἐγὼ, περισσότερο σινάρι ἢ ἐντυπώσεις. Διότι οὔτε
κί γούνοι τῶν κυριῶν, οὔτε τὰ ἐπαυροῖρα τῶν ἀνδρῶν
δύνανται νὰ προφυλάξουν ἐναντίον τῆς ἐν τῷ ἐτοιμοπό-
πω θεάτρῳ πάλιν τῶν τσακάρων ἀνέμων.

Μᾶρ:ος.

καὶ ἀμέσως, ὡς διὰ μηχανητισμοῦ, ἔλκουσι πρὸς ἑαυτοῦς
τὸ ζητούμενον· ἀλλὰ καὶ ἀνάποδοι πάλιν στιγμῆ, ἕς
βεβαίως στέλλει ὁ διάβολος ἐν ὧραις ἀπαίσιαις, ὅτε ἐπὶ
τῇ ἀνελεύσει τοῦ λεπτοτέρου ὡς τοιχὸς χειροκροτῶν κατάρ-
ρέει ὄλον τὸ ἐτοιμόροπον οὐκοδμήμα καὶ τότε συγχρο-
τεῖται ἄληθης χαλασμός κόσμου, ἀναμειγνύων τὸν δούπον
τοῦ πιπτοντος Δεξικοῦ μετὰ τὸ πλατάνημα τῶν χειρογρά-
φων καὶ τῶν ὡς ἐπὶ μαλακῆς κοιλίας ἀνοικτῶν πιπτόν-
των βιβλίων, τὸ ζέσχιμα ἄλλων, τὴν ἐξάρθρωσιν μερι-
κῶν, τὸ σπάσιμον κενῶ ποτηρίου, τὴν διασπορὰν καὶ τὴν
ἀνάφλεξιν τῶν κατακρουνηδῶν πιπτόντων σπέρτων, ὅλην
δ' αὐτὴν τὴν καταχθόνιον συνουλίαν τὴν συνοδεύουσαν
πρὸς ἐπίμετρον, ὡς ψαλμωδία κηδευομένου, παντός εἶδους,
θηρσκύματος καὶ ἐθνικότητος ὕβρεις τοῦ πολυγλώττου
τελειοφοῦτου μας, θρησκευτικῆ, κοσμικῆ, φυσιολογικῆ,
πνευματικῆ, ἀγγλικῆ, γερμανικῆ, εἰδωλοκατρικῆ.
Τὸ γραφεῖον τοῦ ἐτέρου τῶν συνοίκων ἀντιπροσωπεύει
τὴν τάξιν, τὴν ἀρμονίαν, τὸν ῥυθμόν· καὶ ῥυθμόν ἑλ-
ληνικώτατον, ἀπλοῦν, ἀνταρτικόν, ἥκιστα γυθικόν, ἀ-
νωμαλόν. Τί συμμετρία! Νομίζεις ὅτι ἐδῶ εἰργάσθη
διαθήτης! Δύο βιβλία δεξιᾶ μεγάλᾳ, δύο ἀριστερᾶ ἐπί-
σης μεγάλᾳ. Ἐν τῷ μέσῳ τὰ περισσώτερα! Ἐκ τῶν δύο
γωνιῶν ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐν ταψίον χρησιμεύει ὡς σπριτοδύ-
χος καὶ σταχτοδόχος, ἐπὶ τῆς ἄλλης κηροπήγιον. Πρὸς
τὰ ἐμπρὸς μία χερσὶν κηροπήγιον, ἐπ' αὐτῆς ὀλίγη
χειρόγραφα· ἀνωθεν τοῦ τραπέζιου ἐν κομψῶν θυριδῶν

Η ΠΑΥΣΙΣ ΤΟΥ κ. Ν. ΛΥΤΡΑ

εἶναι ζήτημα ὅπερ ἐνδιαφέρει πάντα ἔχοντα ψυχίον
αἰσθημάτων καλλιτεχνικῶν ἐντὸς αὐτοῦ. Διὰ τὴν ἐπαύριον;

Μὴ εὐρέθη ὁ καλλίτερός του; Ἄλλ' ἡμεῖς οὐ-
δέναν ἐκ τῶν ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ Ἑλλάδι καλλιτεχνῶν
γνωρίζομεν, δυνάμενον ν' ἀτενίσῃ τὸν ἀληθῆ καλλι-
τέχνην κ. Λύτραν. Μὴ ἐπαύθη, διότι ἦτο ἀμελής περὶ
τὸ καθήκον του; Ἄλλ' ἡμεῖς πάντοτε ἐθεωρήσαμεν ἀλη-
θῆ βάσανον διὰ τὸν μέχρις ἰδιοτροπίας τακτικῶν εἰς τὸ
καθῆκον του κ. Λύτραν τὸ μάθημα τοῦ Πολυτεχνείου·
διότι ἐφοβοῦμεθα ὅτι ὁ τοσοῦτον εἰς τὸ καθῆκον του προ-
σηλωμένος καλλιτέχνης, ἐθυσίαζεν ἴσως πολλὰκις ὧρας
ἐμπνεύσεως χάριν τῶν μαθητῶν του, ἕνα πάθον ἔχων
αὐτός ὁ πατήρ—διδάσκαλος, νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τοῦ ἡμε-
τέρου Πολυτεχνείου καλλιτέχναι μετὰ μέλλον εὐρύ. Μὴ
ἐπαύθη διότι οὐδέποτε ἀντιπροσώπευσεν ὡς Ἕλληνα
καὶ αὐτὸς τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν Εὐρώπην; Ἄλλ' ἡμεῖς
ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν καλλιτεχνῶν μόνον τὸν κ. Λύτραν
γνωρίζομεν ὡς λαβόντα μέρος εἰς τὰς πλείστας τῶν
εὐρωπαϊκῶν καλλιτεχνικῶν ἐκθέσεων, μόνον περὶ αὐτοῦ
ἐκ τῶν τῆς ἐλευθερίας Ἑλλάδος ἀνεγνώσαμεν κρίσεις εἰς
τὰς εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας, εἰς τὰ περιοδικὰ καὶ εἰς
βιβλία ἀκόμη, μόνον τῶν ἔργων αὐτοῦ ἠκούσαμεν φωτο-
γραφίας καὶ ζωλογραφίας ἐν Εὐρώπῃ κυκλοφορούσας.

Ἐπαύθη διότι δὲν ἐδέχθη, εἰς ἣν παραδίδει αὐτὸς ἀ-
νωτέραν τάξιν, μαθητὰς ἀπορριφθέντας ὑπὸ τῆς ἐξετα-
στικῆς ἐπιτροπῆς. Τοὺς μαθητὰς αὐτούς ἠθέλησαν νὰ
τοὺς ἐπιβλάσσω, ὡς ἀκροατὰς—διότι καὶ εἰς τὴν καλ-
λιτεχνίαν εἰσχωροῦν μέσα—ὡς ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ὑ-
πάρξουν ἀκροαταὶ εἰς τὴν ζωγραφικὴν! Τί θ' ἀκούουν
οἱ ἀκροαταὶ αὐτοὶ; Τὸν χρωστήρα, τὰ χρώματα, τὸ
σχέδιον, τὸν κριβάντα, τὸ αἰσθημα, τὸ παρατηρητικόν,
τὸ πρότυπον, τὴν φύσιν, τί; Ἀκούονται αὐτὰ; Καὶ

ἔπειτα ἀφοῦ ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ μὴ καθηγητῶν
τῆς σχολῆς, ἐξ ἀνδρῶν ὅλως ἀδιαφορῶν, ἀπέρριψε τοὺς
μαθητὰς αὐτούς κρίνας ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν τὴν ἀδε-
ξιώτητα ἐκάστου, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ὑπακούσῃ εἰς τοι-
αύτην διαταγὴν καὶ νὰ δεχθῆ ὡς μαθητὰς τοὺς ὑπὸ τρί-
των ἀπορριφθέντας, χωρὶς νὰ προσβάλλῃ τοὺς κριτὰς
καὶ χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὴν συνείδησίν του, ὡς καλλιτέ-
χνου, ἐξεγερμένον; Τοὺς ἐγνώριζε καθόλου; Τοὺς ἐξή-
τασε ποτὲ αὐτὸς τοῦλάχιστον; Τίποτα. Ἐπρεπε νὰ
τοὺς δεχθῆ, διότι τὸ ἠθέληεν ἀθάνατος διεύθυνσις, παπ-
παρχαλοπούλικὸν ὑπουργεῖον, ἄμουςαι ρουσρετλῆδες.
Ἄλλ' ἐνῶ ἐπινοοῦμεν τὴν διαγωγὴν τοῦ κ. Λύτρα ἀντι-
σταθέντος σθενερῶς, λυπούμεθα κατὰ κράτος διὰ τὴν ἀ-
πώλειαν ἣν ὑπέστη ἡ σχολὴ καὶ περιμένομεν μετὰ σταῖ-
κότητος ν' ἀντικαταστήτῃ τὸν διακεκρίμενον καλλιτέ-
χνην καθηγητὴν κ. Λύτραν, Κολοκυθόπουλος τις μογοι-
τῆς ἐκ Μολάων.

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» ΕΝ ΣΥΡΩ.

Ὁ ἀναδληθεὶς χορὸς μας.

Σὰς φαίνεται ἴσως παράδοξον πῶς Συρικνὸς ἀπορασί-
ζει ν' ἀφήσῃ τὸν προσφιλῆ του θεόν Ερμηῆν, καὶ νὰ ζητῇ
χορούς. Καὶ ὅμως, χροῦσέ μου, οὕτως ἔχει, διότι ὁ Συ-
ρικνὸς γνωρίζει καὶ αὐτὸς νὰ ζῆσῃ, ἂν οὐχὶ ὡς σεῖς οἱ
Ἀθηναῖοι—εὐρωπαϊκῶς ἄς ποῦμε—βεβαίως ὅμως προ-
κτικώτερον, καὶ ἀρετέστερον, καὶ εὐκρινέστερον, καὶ
ἀπεριττώτερον ὑμῶν. Διότι παρὰ τῷ Συρικνῷ διατηρεῖται

σανίδωμα περιέχον ὕλινα φιαλίδια, εἶδη φαρμακευτικῆς.
Καὶ ὀλίγον ἀνωτέρω διαγράφεται αὐτοσχέδιος ὄπλοθήκη
συνισταμένη ἐκ μιᾶς σπάθης δαμασκηνῆς, ἐνὸς βεβύλθερ,
δύο ἀγγλικῶν πιστολίων καὶ δύο ξιφῶν ξιφομαχίας.
Ἐκατέρωθεν τοῦ ἀτελοῦς αὐτοῦ ὄπλοστασίου συλλογὴ
φωτογραφικῶν ἀποτελουσῶν σκαυρόν.

Μετὰ τὴν ἐπίπονον αὐτὴν περιγραφήν δύο γραφείων
εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιμεινώμεν εἰς τοὺς χαρακτηρισμοὺς τῶν
δύο φίλων μας, διότι τοιοῦτους πλέον τοὺς ὑποθέτομεν;
Ἐὰν εἶπον «ἐκ τοῦ ὕφους γνωρίζομεν τὸν ἄνθρωπον,» δὲν
δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν: «καὶ ἐκ τοῦ γραφείου»;

Ὁ εἰς ὀνομάζεται Θεαγένης καὶ εἶναι τελειόφοιτος
τῆς νομικῆς, πράγματι ὅμως εἶναι φοιτητῆς καὶ τῶν
τσακάρων σχολῶν· ἔχει ὀφθαλμοὺς μαύρους, μικροὺς,
στρογγύλους, γλυκεῖς, ὑπὸ κανονικώτατος στενὰς ὀφρῆς·
εἶναι νευρικός· ἐκ δὲν ἰσάξῃ τὴν κόμην του, θὰ τινάσῃ
κονιορτόν ἐκ τοῦ ἐπένδυστον· ἐκ δὲν τὸν σφίγγῃ τὸ ὑ-
πόδημά του, θὰ τὸν πειράξῃ ὁ πῖλός του· ἡ ἐβάθδος του
εἰς γέφρας του μαρτυρεῖ· κρούεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὡς
διὰ νὰ ταφῇ ἐντὸς αὐτοῦ ἢ νὰ ρυτευθῇ ὡς κούτσουρα,
κᾶποτε διαγριλλίζει ἐν πάσῃ ἀφελείᾳ τὰ πρόσγεια πα-
ραθυροφύλλα τῶν οἰκιῶν ὡς νὰ τὴν ἐκράτουν χεῖρες
μάγκας, καὶ ἄλλοτε πετᾶ ὡς τόπι εἰς τὰ ὕψη, διαγράφει
κύκλους, ἐλλείψεις, ἐπιτηδεύεται κινήσεις ἐξήφους, περνεῖ
ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην χεῖρα, κρατεῖται ἀπὸ τοῦ ἄχρου καὶ
ὠθεῖται πρὸς τὸ ἀντίθετον ἄκρον, καὶ τὸ παιγνίδι τοῦτο

ἐξκολουθεῖ μανιωδῶς μέχρις ὀρισμένου ἀριθμοῦ τοιού-
των ἀνασκιρτήσεων· εἶναι πλέον ἄστατος τοῦ ἑλληνι-
κοῦ κηροῦ κατωρθῶναι νὰ εἶναι καὶ εὐάρεστος καὶ δυ-
σάρεστος καὶ δυστυχεὴς καὶ εὐδαίμων· κωμῆται ἐπὶ
προσεκαλιῶν ὀνειρῶν, πληροὶ τὴν ἀτμοσφαιραν σχε-
δίων, φιδρύνεται ὡς νὰ ἐκένωσε τρεῖς φιάλας ζῆλου,
μελαγχολεῖ ὡς νὰ τοῦ ἀπέθωναν ὄλοι του οἱ φίλοι, γίνε-
ται φιλόφρων μέχρις ἀηδίας, σκαῖός μέχρις ἀνθρωπο-
φραγίας, ἀλλάσσει συχνότερα τῶν ἐν τοῖς θεάτρῳις φαν-
τασμαγοριῶν ἢ φυσιογνωμίας του φαντασμαγορίας, ἐρ-
γάζεται· καὶ ἀργεῖ κινεῖται, κάθηται, περιπατεῖ ἐντὸς
τοῦ δωματίου του· ἴσταται ἐν τῇ ὀδῷ· ἀγαπᾷ καὶ μισεῖ
τὰς γυναῖκας, ἐνθουσιᾷ ὑπὲρ τῶν ποιητῶν, καὶ κατόπιν
τοὺς πολεμεῖ· εἶναι τῆς βροχῆς ὅταν καὶ ὁ ἥλιος, λει-
ποθυμῆ ὑπὲρ τοῦ ἡλίου ὅταν βρέξῃ· θέλγεται ὑπὸ τῆς
σελήνης ὅταν δὲν ὑπάρχῃ σελήνη καὶ πλέκει διθυράμ-
βους ὑπὲρ τοῦ ἀπειροφότου εὐάστρου οὐρανοῦ ἐν νυκτὶ
πανσελήνω· ἀγαπᾷ τὰς ἐκδρομὰς, ἀγαπᾷ καὶ τὸ κρη-
νεῖον· φαίνεται δημοκρατικὸς καὶ τὸ αὐρεῖαι ἢ δικτατο-
ρεῖ· φορεῖ ἐνδύματα καινουργῆ, φορεῖ παμπάλαια· ἡ
δελφία του φθάνει εἰς τὸ ζηνίθ, τὸ θρασύ του εἰς τοὺς
ἀντιπόδας· εἶναι ἀσθενής ὅταν ὑγιαίνει, κάμνει τὸν ὑ-
γιῆ ἐν πλήρει ἀδίαθεσίᾳ· τὸ ἐσπέρας εἶναι νηφάλιος, τὸ
πρωῖ εἰσέρχεται εἰς πατσᾶν καὶ τὸν βαντίζει· μετὰ ἑκ-
βαντίοντος· σήμερον τρώγει εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῶν Ξένων,
ἀριον ἐντὸς ὑπογείου ταβέρνας τῆς Πλάκας. Ἐξοδεύει

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΑΡΩΜΑΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟ
ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ
(Κάτωθεν τῆς μεγάλης οἰκίας Μελα.)

ΠΡΩΤΗΝ ΦΟΡΑΝ ἀγγέλλεται ἡ πώλησις ἀρωμά-
των εἰς ὠρισμέναις καὶ συγκαταβατικαῖς τιμαῖς.

Vinaigres—Eaux de Cologne—Brillantines,
Cold—Cream—Pommades—Eaux Athéniennes—
Eaux de Quinine—Elixirs des denes, τὰ πάντα
ἐκ τῶν διασήμων γαλλικῶν Οἴκων **Finaud,**
Violet κλπ.

Ἐκάστη φιάλη τῶν ἀνωτέρω εἰδῶν
μόνον **δρ. ν. 2.**

Σάπωνες Thridace, Veloutine, Miranda=**δρ. ν. 2.**
Eaux allemandes=**δρ. ν. 4.** — Laits d' Iris = **δρ.**
ν. 4:50.—Poudre de Veloutine=**δρ. ν. 4.**—Crè-
me de Lys=**δρ. ν. 2:50.**—Laits antéphéliques=
δρ. ν. 7.—Grèmes Pompadour=**δρ. ν. 6.**—Eli-
xirs καὶ Poudres διὰ τοὺς ὀδόντας τῶν John Evans,
Pierre, Botot=**δρ. ν. 2:50.**

ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΕΝ Τῷ ΑΥΤῷ ΚΟΥΡΕΙῶ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΡΩΜΑΤΩΝ ΑΤΚΙΝΣΩΝ.

ΕΝ Τῷ ΑΥΤῷ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙῶ πωλοῦνται ἐ-
πίσης Eaux de Cologne ἄ. μεγέθους **δρ. ν. 10,** δευτέ-
ρου μεγέθους **δρ. ν. 5** καὶ τρίτου μεγέθους **δρ. ν. 3.**
—Μύρα διὰ **ρίνόμακτρα** διαφόρων εἰδῶν τρίτου με-
γέθους **δρ. ν. 4,50** καὶ δευτέρου μεγέθους, **δρ. ν.**
2,60.—Macassar Oil, **δρ. ν. 4.**—Stephanotis Bril-
lantine, **δρ. ν. 2.** — Διάφορα **Eaux de Toilet-
te, δρ. 3,50. Toilet Vinegar, δρ. 2.** Σά-
πωνες Windsor πακέτα ἀνὰ **3 δρ. ν.**

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ πωλοῦνται
ἐκτάκτου κομψότητος **λαιμοδέται, μπαστούνια,**
ψήκτραι, τσατσάριαι, σιγαροθήκαι ἐκ ταρτα-
ρουδγας, ψαλίδια ξιράφια καὶ ἄλλα ἄλλα.

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΟ-
ΛΥΤΕΛΕΙΑΝ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕΩ.

(10—2)

ΤΟ ΜΗ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΤΩΝ ΚΟΣΤΟΥΜΙΩΝ.
ΤΩΝ ΔΟΜΙΝΩΝ

ζητήσατέ το εἰς τὸ κατ' ἔτος ἐπισκιάζον ὄλα τοῦ εἶδους
του τὰ Καταστήματα

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΑΝΑΥΛΗ

(ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ).

ΧΕΙ δόμινα καὶ κοστούμια κομψότατα καὶ πολυτε-
λέστατα.

ΧΕΙ μόνον ὁ Παναυλῆς τὰ πολύκροτα κο-
στούμια **Μασκότ.**

ΧΕΙ ὄλων τῶν ἀγγρίων φυλῶν στολάς, ποῦ δύνασθε
νὰ τρομάζητε μ' αὐτάς αἰθούσας ὀλοκλήρους.

ΧΕΙ δόμινα καὶ κοστούμια διὰ τὰ χιόνια, διὰ τὴν
σκόνη, δι' ὅτι καιρὸ μᾶς κάμη ὁ Θεὸς τῶν Ἀπόκρεω.

ΝΟΙΚΙΑΖΕΙ ὄλα αὐτὰ μὲ λίαν συγκαταβατικὰς τι-
μὰς.

(3,—2)

ΕΝ ΤΗ ΟΔῶ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ἤνοιξε
Νέου εἶδους πρω-
τοφανῆς διὰ τὴν Πόλιν μας ΟΙΝΟΠΩΛΕΙΟΝ, ὅπως πα-
ρισινοῦ ρυθμοῦ, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν καὶ τὴν γνωστὴν ἐ-
τικέταν :

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΟΙΝΩΝ ΕΥΒΟΙΑΣ
(ΑΜΠΑΖΟΠΟΥΛΟΥ)

ΟΚΤῶ ΑΙΘΟΥΣΑΙ πολυτελέστατα δικκο-
σημέναι ὑποδέχονται
φιθροῦς πελάτας οἵτινες θέλουν νὰ περάσουν παραδει-
σίους ἐκεῖ μέσθ ὥρας Χιόνιας καὶ Ἀπόκρεω, πίνοντες οἴ-
νους Ἀμπαζοπούλου, **Λευκοῦς καὶ μέλανας, Μπέ-
ραν Μονάχου** καὶ Βιέννης, εἰς φιάλας, εἰς τιμὰς λίαν
συγκαταβατικὰς καὶ συνοδεύοντες αὐτάς διὰ τῶν πλέων
φρέσκων ἐδωδίων.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΚΑΤΑ ΦΙΑΛΑΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΩΣ

Οἶνοι μέλανες καὶ λευκοὶ Ἀμπαζοπούλου, καὶ
κατ' ὄκᾶν ἀκόμα καὶ **μπέρα Βιέννης καὶ Μο-
νάχου.**

Τύποις «ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»